

П'ятого дня Лін Вейвань встала на світанку. Вона спеціально вбралася в ніжно-жовту сукню, маючи намір зустріти схід сонця на березі моря. Затиснувши в руці телефон, вона легким кроком вийшла з гостьового будинку. Ранковий морський бриз приносив прохолоду, змушуючи поділ сукні грайливо коливатися, а настрої дівчини став ще піднесенішим.

Пройшовши вздовж узбережжя з десятків хвилин, вона здалеку побачила оглядовий майданчик, де чимало туристів уже підняли камери, готуючись до знімків.

Лін Вейвань прискорила крок, поспішаючи до них, але щойно завернула за ріг, як зіткнулася з кимось знайомим.

— Ой! — Лін Вейвань похитнулася, відступивши на два кроки назад, щоб втримати рівновагу. Коли вона підвела голову, її подих перехопило.

Перед нею стояла Шень Яньци. На ній був світло-сірий повсякденний одяг, що позбавляв її звичної робочої суворості, додаючи образу м'якості.

Шень Яньци, вочевидь, теж не очікувала зустріти тут Лін Вейвань. У її погляді на мить промайнуло здивування, яке тут же змінилося щирою радістю, проте вона швидко опанувала себе, знову набувши стриманого вигляду.

Вони завмерли на узбіччі, розділені відстанню у два метри. Навколо лунав шум прибою та приглушені голоси туристів, але повітря між ними ніби застигло.

Серце Лін Вейвань калатало, наче намагалось вирватися з грудей. Вона мимоволі міцніше стиснула поділ сукні, аж до білих кісточок на пальцях, але намагалась зберігати спокій, навіть трохи підняла підборіддя, вдаючи байдужість — ніби зустріла звичайну колегу.

— Доброго ранку, — першою озвалася Шень Яньци. Її голос звучав значно м'якше, ніж зазвичай, з ледь помітною ноткою хвилювання.

— Доброго, — відгукнулася Лін Вейвань, напружено здригнувшись. Вона швидко відвела погляд на морські хвилі, не наважуючись дивитися Шень Яньци в очі. — Генеральний директор Шень теж прийшла зустріти світанок?

— Так, нарада з партнерами починається лише після обіду, тож вранці видалася вільна хвилина, вирішила прогулятися. — Шень Яньци помітила почервонілі кінчики вух дівчини й подумки посміхнулася: це мале створіння, хоч і вмирає від хвилювання всередині, все одно вдає, що їй байдуже.

Не викриваючи її, Шень Яньци продовжила:

— А ти теж прийшла на схід сонця?

— Так, — кивнула Лін Вейвань. Її пальці все ще міцно трималися за сукню, а в голові панував хаос.

На язик просилася тисяча запитань: чому ти тут? чи приїхала ти спеціально заради мене? як ти провела ці дні? чи багато роботи? Але коли вона відкрила рота, вирвалися лише сухі, формальні фрази.

Насправді їй хотілося розповісти Шень Яньци так багато: поділитися побаченням за ці дні, розказати, як прекрасний світанок над морем, покаржитися на надто гострих кальмарів на нічному ринку, попросити вибачення, адже насправді вона вже давно не сердиться. Проте гордість і впертість не дозволяли їй відкритися, змушуючи вдавати холодність.

Дивлячись на цю вперту дівчину, яка явно суперечила власним почуттям, Шень Яньци відчула водночас і жаль, і безсилля.

Вона зробила два кроки вперед, скорочуючи відстань. Ранкове сонце, що падало на неї, окреслювало її м'який силует.

— Світанок тут справді чудовий. Подивимося разом?

Серце Лін Вейвань пропустило удар. Вона відчула ледь вловимий аромат гарденій, що виходив від Шень Яньци — знайомий запах, який миттєво навів спогоди про їхні спільні дні.

Вагаючись лише секунду, вона тихо кивнула:

— Добре.

Вони пішли до оглядового майданчика пліч-о-пліч. Дорогою обидві мовчали, але атмосфера вже не була такою напруженою, як під час їхньої сварки — навпаки, у ній з'явилося щось тонке та двозначне.

Лін Вейвань мимоволі кидала погляди на Шень Яньци, розглядаючи її статну постать, і туга, наче морський приплив, нахлинула на неї. Вона крадькома помітила, що в очах Шень Яньци читається втома — мабуть, від тривалої поїздки та відсутності нормального відпочинку.

Серце знову стиснулося від жалю, їй хотілося сказати, щоб та більше відпочивала, але слова так і застрягли в горлі.

Діставшись майданчика, вони знайшли відносно тихий куточок і зупинилися. Сонце поступово піднімалося над горизонтом, золоті промені розливалися по воді, змушуючи море виблискувати з такою силою, що перехоплювало подих. Туристи захоплено вигукували, наперебій піднімаючи телефони.

Лін Вейвань була вражена цією величчю, її емоції неможливо було висловити словами. Вона

інстинктивно хотіла поділитися цією радістю з тією, хто стояв поруч, але, повернувшись до Шень Яньци, побачила, що та зовсім не дивиться на сонце — вона дивилася на неї.

Коли їхні погляди зустрілися, щоки Лін Вейвань миттєво спалахнули. Вона поспішно відвернулася, вдаючи, що продовжує спостерігати за світанком, хоча в душі все перевернулося. Вона відчувала, що Шень Яньци продовжує дивитися на неї з такою ніжністю, що їй ставало гаряче.

— Дуже красиво, правда? — голос Шень Яньци пролунав зовсім поруч, з легкою посмішкою.

— Так, дуже, — прошепотіла Лін Вейвань, не наважуючись повернутися.

— Набагато красивіше, ніж на фотографіях, — додала Шень Яньци, не зводячи очей з її профілю.

Серце Лін Вейвань забилося ще швидше. Вона знала, що Шень Яньци говорить не лише про схід сонця, а й про неї саму. Їй було одночасно солодко і гірко, вона хотіла щось відповісти, але горло ніби стиснуло лещатами — жодного звуку не виходило.

Коли сонце зійшло, туристи почали розходитися, і на майданчику стало тихо. Вони все ще стояли на місці, ніхто не наважувався піти.

— Ти добре провела ці дні? — нарешті порушила тишу Шень Яньци, у її голосі відчувалася щира турбота.

— Так, непогано, — кивнула Лін Вейвань і нарешті наважилася подивитися на неї. У її очах промайнула ледь помітна вразливість. — Море тут прекрасне, і вулична їжа дуже смачна.

— От і добре, — Шень Яньци посміхнулася, і в її очах світилася така ніжність, що здавалося, вона ось-ось вилетіть через край. — Я хвилювалася, що тобі одній буде незвично.

На душі у Лін Вейвань потеплішало: виявляється, Шень Яньци весь цей час хвилювалася за неї. Вона подивилася в очі Шень Яньци, і її внутрішні бар'єри остаточно впали. Образа та туга змішалися, очі злегка зволожилися.

— Шень Яньци, ти...

Тільки-но вона почала, як задзвонив телефон — це був господар гостьового будинку, який нагадував, що час виселення добігає кінця. Лін Вейвань розгубилася, відповіла на дзвінок, а поклавши слухавку, зніяковіла:

— Мені треба йти збирати речі, сьогодні вдень у мене літак.

В очах Шень Яньци промайнуло розчарування, але вона швидко відновила спокій.

— Підвезти тебе до аеропорту?

— Не треба, дякую, — інстинктивно відмовилася Лін Вейвань і відразу пошкодувала про свої слова. Насправді вона дуже хотіла, щоб Шень Яньци її підвезла, хотіла побути з нею довше, але впертість знову взяла гору.

Шень Яньци, бачачи, як вона вагається, не стала наполягати.

— Тоді будь обережна в дорозі.

— Добре, — кивнула Лін Вейвань. Вона розвернулася, щоб піти, але через два кроки зупинилася. Повернувшись, вона подивилася на Шень Яньци, її губи ледь помітно ворухнулися, ніби вона хотіла щось сказати.

Шень Яньци теж дивилася на неї з очікуванням.

Однак зрештою Лін Вейвань нічого не сказала, лише махнула рукою і швидко пішла геть. Вона боялася, що якщо залишиться хоч на секунду довше, то не втримається, кине́ться в обійми Шень Яньци і висловить усю свою тугу та образу.

Дивлячись на її поспішну ходу, Шень Яньци довго стояла нерухомо. Потім вона дістала телефон і відправила повідомлення асистенту: «Перебронюй мій квиток на найпізніший вечірній рейс. І ще — дізнайся номер рейсу Лін Вейвань».

«Слухаюсь, генеральний директоре».

Лін Вейвань швидко повернулася до гостьового будинку, її серце продовжувало шалено калатати. Вона притулилася до дверей, важко дихаючи, а почервоніння на її обличчі довго не зникало. Щоразу, коли вона згадувала випадкову зустріч, картину спільного світанку та ніжний погляд Шень Яньци, кутики її губ мимоволі піднімалися.

Збираючи валізу, вона постійно думала про Шень Яньци. Вона дістала телефон, перегорнула історію повідомлень і, довго вагаючись, нарешті набралася сміливості: «Світанок був дуже красивим, дякую тобі».

У ту мить, коли повідомлення полетіло адресату, її долоні спітніли від хвилювання, вона втупилася в екран, очікуючи на відповідь.

Невдовзі прийшло повідомлення від Шень Яньци: «Нема за що. Було чудово зустріти світанок разом із тобою».

Дивлячись на ці короткі слова, Лін Вейвань спалахнула, а на душі стало солодко. Вона тримала телефон і не стримала тихого сміху — всі попередні образи та сумніви в цю мить розвіялися, як дим.

Закінчивши зі зборами, Лін Вейвань вийшла з валізою на вулицю, але тепер її серце вже не було таким спокійним, як тоді, коли вона приїхала. Вона не знала, чи приїде Шень Яньци в аеропорт, не знала, чи справді закінчилася їхня холодна війна після цього розставання, і тим паче не знала, що чекає на них у майбутньому.

Але вона точно знала: той бар'єр, що стояв у неї на душі, вона вже подолала. Вона дуже сумувала за Шень Яньци, хотіла повернутися до тих днів, коли вони підтримували одна одну і розуміли без слів.

Тим часом Шень Яньци, завершивши справи, вже їхала в аеропорт. Вона дивилася на повідомлення Лін Вейвань, і на її обличчі грала ніжна посмішка.

Вона знала: ця холодна війна нарешті добігає кінця.

Чи стане зустріч в аеропорту остаточним кроком до того, щоб розтопити лід у їхніх стосунках? Шень Яньци дивилася на дорогу попереду, і її очі були сповнені надії.

<http://bllate.org/book/19430/1903050>